

ДОЛЯ, ЩО ПОКЛИКАЛА ПІД КУЛІ

Хотів ти кохати, радіти і жити,
Та доленька зла
Тебе не питала, не попереджала,
А зараз – імла...

Страшна звістка, що прилетіла зі сходу нашої країни в кінці листопада, примусила стиснутись від болю чи не кожного жителя нашого маленького села Соснівка. Загинув наш односелець Анатолій Сніжко. Здавалось сон, жахлива помилка, але ж ні, то була страшна та гірка правда. Не стало Анатолія 28 листопада, не стало сина, чоловіка, батька, брата, не стало просто друга, товариша, кума. Минули вже сороковини з дня його похорон, але не можливо усвідомити та перепустити крізь власне серце цю втрату. Його доля повинна була бути щасливою, адже мав він все: гарну та люблячу дружину, красуню доньку, яка так схожа на тата, маму, що оберігала його від всяких негараздів, чи не найбільше з усіх своїх трьох дітей, люблячих брата та сестричку. Він мав велику жагу до життя і праці, мав надію та впевненість у завтрашньому дні: почав будувати новий великий дім, старався все зробити, як в народі кажуть «на совість», адже мав золоті руки та веселу вдачу. В цьому році йому виповнилося б 40 років, йому б ще жити, любити та ...не дожив, не долюбив, не побачить весільного вбрання донечки, не пограє з онуками ... Кажуть, що людина є творцем своєї долі, але іноді життєві шляхи ведуть нас до своєї долі. Так мабуть судилося Анатолію, загинути в бою за Батьківщину.

Як і кожен з нас, десь він робив помилки, в чомусь мав свої переваги, але мав сильну волю та відповідальність перед своєю родиною, перед своєю країною. І коли біда чорним вороном закружляла над Україною, він не вагаючись пішов на схід захищати її кордони не зрадивши присязі бути вірним своїй Батьківщині. Не кожен з нас здатен на такий вчинок. Його смерть велика трагедія для всього села, рана, яка ніколи не заживе у серці матері та рідних людей Анатолія. Для всіх нас він герой, що загинув за наш спокій, за світле майбутнє наших дітей та онуків, щоб вони ніколи не пережили того страхіття, що бачать зараз діти Донеччини та Луганщини. В нашій пам'яті він назавжди залишиться молодим та гарним зі щирою посмішкою на вустах. І ми просто зобов'язані назавжди увічнити у своїй пам'яті тих, хто став на захист нашої держави. І ми маємо докласти всіх зусиль, щоб у майбутньому житті українському народу ніколи не довелося відчувати всі жахіття війни.

Спокійно спи, брате, Герою і друже,
Нема вороття...
І після боїв, з побратимами броні
Навіки спочинь...
Вам вічна пам'ять і вічна слава
Хай буде. Амінь.

Завідуюча сільською бібліотекою, Ступак Ю.В.